

N a t t i.

N. Verbiztajas Itize. Tulkotais Aug. Kotails.

(2. turpinājums.)

„Ta pate smaka,” viņa to pārtrauca ar ruhtu ironiju, „nabadfigas mebeles, nobahlušas tapetes . . .”

„Lai!” viņš cēlāja. „Lai . . . Bet es biju laimīgs . . . Kad juhs . . . man to atnehmāt . . . Ku, ko tur runāt! Es pats savā brihvprahtigajā trimdā domāju, ka saudeshu prahtu . . . aif ilgam . . . un beidsot sahtu meslet pehz fatifmes . . . metos dšihwes muht . . . Gribēju sevi aymahnit, šahpu pehz istlaibeschanās . . . Un viņa bij deefgan šlaista, ar rakšuru, prahtiga . . . Es cemihlejos . . . Domāju: luhl aismiršchanās! Vuhšah glahbts! . . . Pahrejo juhs šapratišat. Bet gala isnahkums — negehlīgs . . . Neesmu pats laimīgs, nedarīju arī seewu laimīgu . . .”

„Un viņa juhs mihl?”

„Par nelaimi, mihl wehl lihdt šahim . . .”

Kā smagi nospeesti viņi aplūsa. Wera Pawlowna klusi lausīja rokas.

„Ku, bet tahtat, tahtat! Rabaga behrni!”

„Ja, behrni . . . Kaut ne tee! . . . Ku, ko tahtat? Dšihwofim, kā dšihwo fimti ap mums: sahtsim naidotees, weens otu pamašam eeihtst, dšihwot kā šweschneei — un tomehr behrnus radifim . . . Bet tad sahtsim weens otu wilt . . . pamašam . . . Tapšim aishween wezaki sem šmirboschā, mechaniškā darba šloga, štišimees kā šiwis pret ledu, lai kluhtu laukā no speedoščā truhkuma . . . Bet retojōs pahrdomu brihšchōs, tad sahtsim nolahdet to lopisko šaiflibu azumirklus, kuzi mums peeschlihrušči gimeni . . . un šalaluschī muhs uj muhschu, kā diwus nošcedšneekus, ar weenu nepahrraujamu šehdi . . . Un šazifim tad šew: at, kaut jel špehtu saht wiņu no jauna! Kaut waretu atgreest . . . Re! Peeteek! . . . Dšihwe ir garlaiziga nowele, šura usrakšlita bej talenta un humora. Runāsim par poešiju, par šlaistumu un to, kas labāks par dšihwi, kas muhs pazel

augstak par to un kaut uj azumirkli padara labāks, kreetnakus un lihrafus. . . Runāsim par mahšflu . . .”

„Juhš, mihlais Sergej Wasiljišč, wehl arweenu tas pats wezais,” Wera Pawlowna šehrigi smaidīja. „Waj juhs Woroneščā beeshči špehlejat?”

„Neti . . . Ari tur wiswairaf blehnu ludšinas israhda, bet es neesmu to zeenitajs. Eedošmajatees, esmu eeguwis pat publikas šimpatijas . . . šanem ar preeku . . . Un ja nebuhtu šohoreto laimes azumirku, tad nesinu wis, šahdu galu es nemtu . . . Dšihwe, Wera Pawlowna, tur druhma . . . un tulkša . . . Un tomehr atrodās wehl laudis, kuzi diletantus nosoda. . . Kas par mums nesmejas? Bet apdomojat: kur lai aifejam . . . kaut pašči no šewis . . . brihwajā laikā? Šabi, ja wehl ir teatrs ar kreetneem špehleem . . . Bet ja taħda naw, ko tad? Wints? . . . Waj biljards trahteeri un neišbehgamā eedšeršchana? At, Wera Pawlowna! Šchi mahšklas zeeniščhana — tas weeniģais atšpirdšinajums . . . Romahzeet juhs wiņu — un wiši mehs nošmaksim garlaizības, mehšnešības un daščado netwojadšigo šihkumu dumbrā . . .”

„Amen!” Wera Pawlowna pašmaidīja.

Un atkal viņi aplūsa.

Kaut kur no augšas waj apalschas pluhda šehurp seenahšču tšhirtšechana.

„Waj tad juhs, Sergej Wasiljišč, wairs nesapnojat par štatuwī un darbibu uj tās?”

„Nē, Wera Pawlowna . . . Preekš tam bij jāuniba. Kā diletantis es esmu labš, bet no akteera jau praja trihs reif wairaf — un kā neeģis es negribu buht. Šai gan, atšihstos,” — viņa balšs peepeshči noščluka, — „no šchi šapna šchirtees man nahžās wisiahwigaki. Pašehibā es apštauschu pat wisne-eewehrojamašo akteeri.”

„At, beibšat!” jaunā seeweete kā noguruse wiņu pārtrauca. „Waj wiņi mašumu nabagojas? Dauds es šchajōs gaddš esmu peerešsejuje . . . Un wiņu nelaimīgās gimenes? Ar

dafchu prowingez alteeri ir kauns uj eelas ap-
apwe:zinateres, winam roku sneegt. . ."

"Un lai! . . . lai!" Michailows eelaitis uf-
lehja. "Pateefiba wini tomehr ir laimigi! Zif
loti dshwe tos ari naw spihdfinajufe un wi-
lufe, zil semu tee ari stahwetu uf sabeedribas
trejju palahpeneem, ja tikai wineem ir schi
Deewa dahwana, uf staturwes wini tomehr pa-
zelas pahr to publi, kurich eet luhfotees uf wi-
neem un smejas un raud pehz winu gribas . . .
Pat bej lahda talanta, weenigi zaur mihlestibu
uf mahfslu, wini jau juhtas laimigi, laimigi, la
pafihst icho dshiwes daitumu, pehz kura mehš
wiji ilgojamees . . . Nedjat! . . . No kurcenes
gan man — pilsonim no dshimuma, zilwelam
bej lahdas augstafas iglihtibas, nabagam jau
no behrnibas, laut lahdam noscheklojamam ko-
legiju afeoram, no kureenes gan man schis
ilgas pehz daituma? Schis slahpes pehz poc-
fijas, aijmirichanäs! . . . Meschonigil Smeel-
ligil . . . Reesmu tatschu wairs puika. Gadi
tichetrdesmit jau aif muguras, uf plezeem gi-
mene . . . Darbdeenas pagahne, darbdeenas
nahfoine . . . Un tomehr! . . . Reifgaisi schis
wehlechanäs! . . . Tikai bihtos, la ilgi es to
neifzeetijchu . . . grimfchu . . . Truhkums no-
fpeebis . . . Buhtu es wehl fwabads . . . Bet
es pat eelihdu slasda . . . Un tas fpeesch mani
pee semes . . ." — Winsch smagi nopuhtas un
tad laifligi turpinaja: "Ja, alteeris — laimi-
gais! Lai aplahrt profa un dshiwes fihlumi,
neaijmaljati rehlini, gimenes kljmas, flimi
behrni, greifirdiga feewa — ir stundas, kad
winsch dshwo fwejchu dshwi, paftrahda flawas
darbus, waj noscegumus, lej afoxas, padodäs
laiflibow, preezajas un zeesch — un aijmirst
patš sewi . . ."

Schoris Vera Pawlowna neatbildeja. Wisu,
fo Michailows ru:aja, wino faprata. Täs pa-
fchas ilgas mita ari winas diwehle un ne zaur
fo nebij iifstauschamas.

Wina apfehra ar rokam sew zelus un domäs
nogrimume, it lä zaur peeri, luhfojas turp, kur
naktis krehfla rehgojas kapehtas baltee krusti . . .
Un wija aplahrtne it lä tapa gaischala . . .
Pat fwaigjnes nobahla un dhja . . . Greces
fehrlchona flawä jau jen wairs nebij dshirdama,
apklusis bij ari naktiswaktineeka signals . . .
Bet to teesu agral it lä falingufe naktis tagad
tihri lä elpoja un fehce elpas wilzeeni nefa
fchurp, lihdi abeem fehdetajeem uf benkljcha, gan

klusakas, gan ftiprakas flanas: tur, behrna
dahrdä, fpehleja walzi . . .

"Bet waj juhs esat eewehrojufchi," Michailows
atfal eerunajäs un nerwofi burfija fawas platma-
les mihftias malas, "waj esat eewehrojufchi, la
mehš wifa fawä dshiwel tikai rikhojamees dshiwot?"

"Tas ir, lä rikhojamees?"

"Loti weentahrchi un apbrichnojami behdigi.
Tikai behrnibä mehš dshiwojam latru minuti
un protam preezatees par latru neezinu, islee-
lot pafchas dshiwes prozesu. Skola dshimst pir-
mäs ilgas. Uj skolas fola fehdedami mehš do-
majam: luhl, beigim mahzitees, tad l . . .
Al, laut jel drihsal! Drihsal! . . . Te kure
jau nobeigts . . . Un luhl, pirmä wilfchanäs!
Waj teescham ta jau ir ta brihwiba, par kuru
japnojufchi? Truhft naudas, truhft weetas,
jwehda maije ruhka . . . Mehš zihnamees un
mozamees zeribäs, zenjdamees eerihfotees tä,
lai nefehdetu uf zitu kalla un fapnojau: luhl,
kad eedshiwoschos . . . Jau drihjl! Nedoma-
fim weenigi par maiji . . . Isphehtifim fawus
fpahrums! . . . Bet te jau atfal . . . Algas
neteel ne preefch kahrtigas dshiwes . . . Ja-
pahrtel no maijes un tehjas . . . Fitees
beidsot — un diwdesmitajä tad ufshwo
lä wahzeeschu kurpneeks . . . Bet tad pehz
weenas naktis apreibi:oschä fehldruma wewels
mehnefis ruhkto padibenu . . . Fet deenas,
gadi . . . Un peepejchi tu fchjuhti it lä fiteenu
pa galwu . . . Waj efi dshiwojis? Waj pa-
finis mihlestibu? Neaijmalfatas feeweetes
glahstus? . . . Kur tawi preeki? Rahds
tawš mehrlis? Kurp eji? Kadefh dshwo?
Bet jauniba aifset . . . Un top til aukfi . . .
Til druhmi . . . Tit breejmigi gribas lai-
mes . . . tahdas, par lahdu raksta grahma-
täs . . . Un aifween til gaidi un gaidi ihsto
dshwi . . . Bet wehlechanäs — zil daudf
neapmeerinatü wehlechanas! . . . Zif daudf
neifdshiwotu fpehtu! . . . Beidsot — appre-
zees . . . Protams, aif mihlestibas . . . aif
besprahta aifrauschänäs . . . Tikai ar laiflibu
war aifbildinat tahdu neapdomibu . . . Kaut
ari tad, pat jaurafajäs azumirflös, prahis
fchulft tew aukfi: besprahtigais, nabagais!
Kas dewis teiwim teefibu radit nabagus? Ka-
dehfl labprahtigi leeni zilpä? Un te jau efi
apprezees . . . Iffkulejis no listena nedau-
dšus laimigus azumirklus . . . Bet tahlat,
käs tahlat? Wajadfibas radäs ne deenam, bel

ftundam, gimene ar fatru gadu top leelata, see-
wa sliino un pahrmēt, behrni mirst, zeelch . . .
asaras, nesaftana, defizits . . . Dfihwo lā azis
peemidfts, no deenas deenā, knapinadamees uf
fatra sola, strahdadams lā darba firgs, lihds
pehdejam eerobeshodams sawas pascha wajadsi-
bas... Sapno lā par laut lo neaifneedsamū —
par wintu klubā uf weenu peektbaku kapeifas...
Eifai reift mehneft juftdamees par zilweku —
deenā, lad ismatsā algu . . . Lad nopehrzi
behrneem rotatu lectinas, seewai laut lahduš
winai newajadfiguš dšeltenuš gimduš, aišej pee
pašihstameem „noraut“ partiju winta . . . Un
gadās peepeschi tahds grehks: paspehlē tur
trešcho daku no algas, bet pehž tam lahdees
wejelu mehneft un mehğini apmcerinatees ar
zeribam: „Apbalwoš ar bašweem rubkeem,
waj peeliks pee algas — warēs samatsat reh-
finuš pehž konto grahmatinam, peetiks no
diwdesmitā lihds diwdesmitajam. Peenemfim
leelatu dšihwofli, nemirs wairš behrni, dšihwofim
wafarnizā, peenemfim kalponi, seewa atpuhtisees,
buhs labali . . . „Bet paluhfojees — te jau
par wehlu . . . Truhkst jaunibas, truhkst weh-
lešchanos . . . Dšihwe aišgahjuše . . . „Kad
aišgahja? Kurp?“ tu isbičees jautā pats sewi
un sehras šagrahbj dwehšeli . . . Bet nahklotnē
wezums lihds ar wina raišem, inteligenta
proletateešcha nenodroščinuats wezums — un
faps . . .“

„Bet tur?“ Wera Pawlowna tšchufsteja un
pazehla azis pret debefim. „Waj tad juhs ne-
tizat?“

„Un juhs?“

Wina neatbildeja, tštai winas pirktu kaulini
naktis klujumā lehni knaščkeja.

„Nē!“ it lā winas domas nobeigdamš, Mi-
chailows turpinaja. „Wajag tatšchu praft
godu . . . Dšihwojam šeit, dšihwofim ari tur.
Bet kad buhs atpuhta? Al, waj finat? Dajch-
reif es pat ar labpatišchanu domaju par nah-
wi, lā par pilnigu meeru, luru netranzēs pat
kreditori ar jawām grahmatinam...“

„Suhs ešat laimigaks par mani . . . Es par
nahwi pat sapnot nedrihftu. Kam lai atšahju
šawuš behrnius?“

Un winas balst atškaneja tšt daudš šlumju,
lā Michailows nerwoft jawilka plezus, it lā
winam peepeschi buhtu tapis auksti. Winšch
paluhfojās tat gišmi.

„Šafat, waj juhs nebrihgatees par to, ka es

lā pšahpaju? Bet jau pahrat ilgi esmu klufe-
jis, Wera Pawlowna . . . Un w suš šchos ga-
duš es šapnoju . . . Buht, atbraukšchu Maš-
lawā, šastapichu juhs, ijrunašchos pehž firds
patišchanas . . . atšpirdšinašchu dwehšeli . . .
Majjās es weens — un weennmehr . . . Nā
es šapnoju par šcho atkalredšeshanos!“

Nedrošči winšch šonehna tās aukstos wirtstus
un šaspeeda tos. Bet no kruhtim iškaujās it lā
šmaga nopuhta:

„Nē tas . . . ne tas . . . pawifam ne
tas . . .“

6.

Selejā, winu preekščā, pahr tehraudam lih-
dšigo Janšas lihmeni, šahra pazeltees bahli mig-
las mahkonišchi. Weegls wehjinšch nesa šchurp
šaldu puķu šmaršchu un nošlehpunmainas škanas,
šafuštinaja kotu galotnes dahrsinā un pawehdi-
naja tumšcho matu žirtu uf Weras Pawlownas
peeres.

„Rihtā buhs jautš laifs. Nedjat, lahda leela
rafa! Ešim, Wera Pawlowna, rihtu pastaiga-
tees! . . . Padserfim tehju meščšarga mahjinā,
waj ešim uf žitu puft; atzerešimees pagahjušchos
laifus . . . Es tšt toti ilgojos pehž Bogorod-
škās mešcha“ . . .

„Nē, Sergej Wašiljišch . . . ešat kopā ar
manu wihru, ja wehlatees. Es neešchu.“

„Blehnas! Jums jau tšjni wajag atšpirdš-
natees! Apluhfojat pate sewi, lahda juhs
wahja un bahla!“

„Es newaru eet, neuššahjat. Wišpiruš jau
behrni . . . Newar tatšchu winuš weft jew
lihds tahdu gabalu. Un tad . . . Buhschu
pret jums atšahra, jo šinu, ka juhs neteešat...
Šr šakrahjušēs wešela šaudše wekas, ir sawas,
ir behrnu . . . Paštahwigo teatra mehğinajumu
deht ešmu tā nolaiduše, ka truhkst pat reifci ko
pahrmaint. Eif jau juhs, Deewa deht, wihram
nefo nesaftat. Tad ari winšch uštahšees, ka man
jaeet štaigat . . . Bet preekščā wina man wehl
krahgs jaeestehrtelē . . . Winšch nepraja: waj
ir preekščā tam laifa? Wajag buht — un tas
wiš . . .“

„Waj tad juhs, Wera Pawlowna, patešcham
tšt špeedigōš apštahkōš?“

„Nā gan žitadi? Wefinam, lā ween lai ee-
riškotos . . . Nā te wehl kalponi iurel? . . .
Un tas wiš wehl nebuhtu nefas, ja tštai behrni
nešlimotu . . . Tad, ja — tur tad nemt?
Ešmu jau wišu pahrdewuše, ko ween wareju

pahrdot no šawa puhra, un tad paluhkojos nah-
foinē . . .”

Bals wina aišrahwās un teitums palika ne-
nobeigts.

Michailows pats neisprata, laišiba, waj šeh-
lums jāzehlās winā, bet tagad wiņsch wairs ne-
šehja šawalbitees un aplampa jaunās seewectes
plezūs.

Wina neatwirsijs no tā, pat nesarahwās —
un sehdeja tā sehdejuse, rokam gihni aišklahjuse.
Wj Michailowa ustrankumu wina atbildeja ar
nopyhtam.

Michailowa waibsi šahpigi raustijās. Gih-
mis nobahla un azis usleesmoja šawada leesma.

„Šči dšihwe juhs šatreeks, mana wihtā,
mans preeks! . . .” wiņsch laišligi un nesaka-
rigi tšchufsteja un noleezās pee winas auss.

„Nē, nē! Renowešrschatees! . . . Es negribu
juhs apwainot, Wera Pawlowna . . . Stah-
jatees uš ūstatuwes! Paklausat . . . Es nesa-
proiu, tā juhs šehjat pazeest šahhdu stah-
wokli . . . Bet juhsu talants ir atihstijees . . .
Neeecna juhsu wahrda es šchodeen nepalaidu
nedširdeta . . . Šafat tīfai ja . . . un es ap-
solos iigahdat jums debiju Woronešhā . . .
Wian tur ir šafari . . . zaur šeewas radeem . . .
par panahkumeem es galwoju . . . jums ir
dahwanas . . . dahwanas . . . deewiškā dširk-
šiele! . . . Tur tahdu, tā juhs, nawa . . .
Behlatees? Wera?”

Wiņsch gandrihs aišlahra šawām luhpam wi-
nas matūs. Wina klawijās uš to azis plaschi
eephehtuse, un tad šaprata — lehni un behdigi
pakratija galwu.

„Nē, Sergej Wafkijš, nē . . . Ar behr-
neem uš rokam jaunu dšihwi ne-eesahki . . .
Bej tam ari wihrs nelaidis . . . Šimu wina
wehšrsene lihds šapam . . .”

Michailows juta, tā trihšas wianu pahrnehma
arweenu šiprati.

„Nelaidis . . . bet waj tad jums pošchaj ša-
was gribās naw?”

„Nē,” atstaneja tās atbilde un wina peeze-
lās. „Naidis — luhk, tas man ir! . . . Šimu
nišna, tā šuns . . . Ir deenas, tad es pai-
runat nešpehju bej ruhhtuma, beš naida . . .
Tā ir juhtu, tā šahpj man kaut kas šalkā,
šchands . . . Un šur mani rodas tīf dandj
šounuma? Bet šawalbitees neidaru . . .”

Wiņsch atkal nerwosi šahpeeda tās roku, bet
šina ari to it tā ne-eewehroja.

„Waj atzeratees? Kā meitene es biju ir
gudra, ir attaviga . . . Bija šehjas preeksch
daitneezibas, preeksch literaturas . . . Waj at-
zeratees, tā nelaišis Samarins mani luhdša
štahtees uš ūstatuwes? Tagad nefa wairs —
wihs nomahkts . . . Es juhtu, tā ar šatru
deenu topu trulafa . . . Šabeedribā pat dāsch-
reif šauns . . . Wihi ir jāutri, peedalas pee
šopejas šarunas, bet es arweenu zeešchu klusu,
radeht tā wihs un wihi man preekschā aišgahju-
šchi . . . Štatos uš teem un domaju: lai-
migeel! laimigeel! Es šinu, es juhtu, tā „šil-
weku” mani šchi dšihwe nokahwuse. Šas es
tagad? — Behrnu mahte, šura bailēs trihž
par šawu nabadsigo ligšdu . . . Par šo es
interesejos? Dšihwe aišcet garam, kaut šur,
tahlu . . . Bet reif ari man bij rakšurs, ener-
gija . . . Šapnoju par pilnigu dšihwi, par
darbu . . . Wani uširanza šwešchas zeešchanas,
es lašiju laitrakšus, šchurnatus . . . Tagad
dāschreif nahkas dširdet: „Waj esat lašijuse Lewa
Tolštoja pehdejo šazerejumu? Šo, šuršch wehl
naw drukats, bet eet no rokas rotā? Waj redse-
jāt Dufi? Figneri gaida Wafkawā atbrau-
žam . . . Waj redsejāt ištahde Poleskowa gle-
nu?” — Un gruhli . . . gruhli top ap širdi . . .
„Nē!” gribos kleegt šcheem laudim gihni, —
„nē” es neesmu redsejuse, nefa lašijuse nedš
dširdejuse — un nelad ari nedširdeschu . . .
Preeksch manis wihs ir beidšees . . . wihs! . . .
Un luhk, es tur . . . šarp jums . . . pahdu-
šchajeem, preezigajeem, laimigajeem . . . sehšchu
un klawjos juhsu šarunās par mahklu! . . .
Bet manas imadsenes šchands tīfai weenas do-
mas: tā nodšihwot lihds mehnešha galam?
Kā peerunat peena pahrdeweju ušgaidit manu
parahdu? Neatruat behrneem peenu?” —
D! . . . Šimu jan tīf tahlu nonahkuse, tā ee-
nihtu pahritušchos un preezigos . . . Un no-
lahdu šos, šuru dšihwe rit žitadi! . . .”

Kā šatreekta wina atšihka uš benka. Michai-
lows atkal aplampa tās šahwu un noleeza
winas galwu uš šawa pleža — un išdarija to
ar tīf waigu širšnibu, šahdu pats no šewis ne-
maj negaidija.

„Dahrgā Wera Pawlowna! Šafat, šo es
waru darit juhsu laimes labā — un es pah-
šehschu wihs šchekšchats!”

(Turpmat beigas.)